

Una sola veu

«Si som incapaços de fer-nos presents a Madrid com una nova entesa, siguem capaços, si més no, que la nostra sigui una sola veu. La mateixa veu, tant per un sí com un no»

Ha estat fallida, la investidura. I no s'ha pogut formar govern. Tot en funcions. Mals actors, mal teatre, mal públic. Teló? No. No hi vulguem tornar a eleccions d'Estat. Vivim una realitat política que des d'aquí ens agafa amb un cert desencís, cert; amb un indissimulable desencant, amb un fort cansament, i potser fins i tot amb l'escepticisme sobre el futur de Catalunya i de la seva relació amb Espanya que ja no sobta ni a propis ni a estrany. Tant, que fins i tot molts d'aquells catalans sempre tan mesurats en les seves declaracions respecte a les relacions amb l'Estat ja no s'estan de dir que si en aquest moment es posés a referèndum l'autodeterminació, augmentarien els vots a favor respecte, només, de fa dos anys.

I és que la Catalunya d'avui ja no té res a veure amb aquell país que es refeia a començament dels anys vuitanta i dels noranta. L'Espanya d'avui, certament, tampoc. Però mentre Catalunya ha contribuït i ha col·laborat a la consolidació de la democràcia i de la modernització de l'Estat, i a fer d'Espanya un país a l'altura de l'Europa "desvetllada", la contraprestació no ha estat, ni de molt, de justícia equitativa.

Mentre Catalunya ha participat en què l'Estat incrementés la seva riquesa, el que n'hem rebut els catalans ha estat molt per sota de les nostres aportacions. I no només. Les clavegueres de l'Estat s'activaven, amb la complicitat de cossos de seguretat, per no deixar prosperar aquest nostre anhel d'aires nous de llibertat. En són bons exemples, d'aquesta nostra dissort en inversions, Renfe, el subministrament elèctric, les migradeses en infraestructures viàries. O en cultura.

Ara, davant tant de desgreuge, Catalunya ja fa anys que diu prou, al tracte rebut, i redefineix el catalanisme cap a l'independentisme, amb el doble objectiu de reforçar la diferència de Catalunya com a nació amb personalitat pròpia i, alhora, aconseguir el màxim de progrés i de benestar per als catalans, perquè tota política que no fem nosaltres, ells no ens la fan altrament, sinó a la contra.

Per això ens cal, respecte a Espanya, que des d'aquí l'eix nacional i l'eix social cohesionin tot de voluntats que creguin en aquest país per convenciment. I per convenciment ideològic. Però atorgar a la política crèdits de confiança sense límits, tampoc. Ens hem de voler d'una raó crítica a l'hora de les urnes. I si som incapaços de fer-nos presents a Madrid com una nova entesa, siguem capaços, si més no, que la nostra sigui una sola veu. La mateixa veu, tant per un sí com un no.